

enten i Amerika, eller hvor det nu er, han har været, og hvor han altsaa ikke har givet en Lyd fra sig, selv om der er skrevet til ham. Det er jo ikke konstateret, at Manden er der, hvor han opgives at være, derfor maa der gøres en Forandring i Forslaget, ellers vil ingen Købmand kunne være tjent dermed. I øvrigt skal jeg tillade mig at udtale det Ønske, at der gennem en Udvalgsbehandling muligvis kunde komme noget ud af det Forslag, saaledes at man kunde komme bort fra det, at der nu er en 20 Aars Forældelse ogsaa for almindelige Regningskrav, og derved imødekomme et almindeligt Ønske hos Købmændene.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Sveistrup): I det hele kan jeg udtale min Glæde over den Modtagelse, Lovforslaget har mødt. Som man kunde vente med Hensyn til et Lovforslag, der er blevet enstemmigt vedtaget af Tinget, har det jo ikke mødt nogen principiel Modstand fra nogen Side. Jeg maa paaskønne den højtærede Justitsministers Holdning, thi jeg maa erkende, at han var den eneste af Juristerne for 10 Aar siden her i Tinget, der havde nogen Betænkning ved den Sag. Jeg kunde ikke vente nogen overstrømmende Varme for eller Tilslutning til Lovforslaget fra den højtærede Justitsminister, men naar han tilkendegiver ikke at ville modsætte sig Lovforslaget, hvis Tinget vil fremme det, er det alt, hvad jeg i saa Henseende kan forlange.

Med Hensyn til de enkelte Bemærkninger, den højtærede Justitsminister gjorde, forekommer det mig ikke just, at Bemærkningen til § 2 kan have nogen særlig Vægt. Der er nemlig den Forskel mellem Regningskrav og det, som er anerkendt ved Paategning, at i det sidste Tilfælde er den Usikkerhed om, hvorvidt Fordringen bestaar, som kunde findes hos Regningskrav, ikke til Stede. Grunden til, at jeg er kommen ind paa at ønske en Lov om Regningskravs Forældelse, er den, at det sker saa ofte, f. Eks. naar en Købmand dør, eller en Købmand overdrager sin Forretning til en anden, at en hel Mængde gamle Fordringer komme frem, som staa i Bøgerne, men som under andre Omstændigheder slet ikke vilde være komne frem, og om hvilke Skyldneren har haabet, at dem skulde han aldrig høre noget til, og da kommer man til en hel Række tvivlsomme Spørgsmaal. Det er rigtigt, som det ærede Medlem for Højrup (Deuntzer) sagde, at Domstolene undertiden afgøre

disse Spørgsmaal i Skyldnerens Favør, idet man ikke kan forlange, at man skal kunne huske disse Ting. Man staar der paa et Omraade, hvor Praksis har søgt at læmpe paa den strenge Ret, men hvor man dog er ret usikkert stillet. Jeg er ikke tilbøjelig til at tro, at der skulde være nogen Grund til at forandre § 2, det er i hvert Fald noget, der kan overvejes.

Med Hensyn til § 3 skal jeg sige, at det er ganske sikkert, at det har ikke været Meningen med denne Bestemmelse, at der ikke, naar Forældelsen afbrydes, kunde blive et nyt Udgangspunkt for Forældelsesfristen. Men denne Bestemmelse er der vist Grund til at ændre paa, den kan let misforstaas.

De Bemærkninger, som det ærede Medlem for Højrup (Deuntzer) gjorde om, at der kan være Tvivlstilfælde ved Anvendelsen af denne Lov, ere jo ganske rigtige. Men det ærede Medlem vil jo ikke kunne skrive en Lov, og intet Menneske kan skrive en Lov, hvor der ikke er Tvivlstilfælde til Stede. Jeg skal udtale min Paaskønnelse af Modtagelsen af Lovforslaget og haaber, at der maa komme en god Lov ud af det.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Sveistrup: Jeg foreslaar, at denne Sag henvises til det om den foregaaende Sag paa Dagsordenen nedsatte Udvalg.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Salg paa Afbetaling.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3693).

Sagen sattes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Sveistrup): Det foreliggende Forslag til Lov om Salg paa Afbetaling har en lignende Forhistorie som den foregaaende Sag paa Dagsordenen. Der blev forelagt